

رنگين تصوير

شعري ٽولگه

Ketabton.com

شاعر محمدنعيم وردگ

غزل

نور سره شونڊان غزل ڪي نه يادوم
خومار چشمان غزل ڪي نه يادوم

د خانه دروند سنگين پښتون جوروم
سپڪ سپڪ شيان غزل ڪي نه يادوم

د گلاب گل ڊي زنده باد وي مدام
دا نور گلان غزل ڪي نه يادوم

سر چي ساتي سنگر دونهن ته پرپردي
داسي زلميان غزل ڪي نه يادوم

له مينه ناڪو سره مينه ڪوم
فوق انسانان غزل ڪي نه يادوم

هر يو غزل به آشنا ستا پر نوم ڪرم
بيا نعيم جان غزل ڪي نه يادوم
محمدنعيم وردگ

غزل

بنه خو واہ واہ؛ بپکاره ہم درنه په خدای بنه دی
ستانه په هر صورت مرگیه دژوند سپی بنه دی

خار ئی له درده؛ دا می نښه ده، دمینی محبت
زړه می په هر گل پسې جدا، جدا بورغی بنه دی

طلایی حسن لیلام نه کړی، پښتنې خورې
جنس دکرورونو دې په سر نښان ټیکری بنه دی

په زړه زور مه وروړه؛ دوه، درئ کوه، دیوه په خای
خونک دی بنه لگی په درد، گرانې زگپروی بنه دی

خپته ټانکر؛ کونټی ډوول؛ ډوول دچارواکو مبارک
(نعیم) ډنگر فنګر، همداسې جگ نری بنه دی

محمدنعیم وردگ

غزل

چې ټوله مينه مينه شې؛ نفرت گيلم دې جم کړم
راشه خدای و هلی په يوه شوخ غزل دې دم کړم

نه دوی څه انگر بنگر کړي، نه زه اوس گناه نشته
ملا! دېموکراسی ټول بنار دنجینو سره محرم کړم

تر څو احوال راتلو چې ته نه؛ بله یې نامزاد کړه
د کلي منځ کې دزو سهار دولس کېلو کم کړم

مرگي گلونه ټول کړل، پس له دې مه راځه سولې
نور نه درپسې ژاړم، نه دې غواړم، نه دې غم کړم

تر خپل وسه هر درد کار راځي وکړ نعیم جانه!
ظالم یو دېرش کلن مجردیت مې نو ښه سم کړم

محمدنعیم وردگ

غزل

داسې پوخ په انکار نه وم لکه اوس
په زرکې پت غار غار نه وم لکه اوس

مرکزي کرپکتر دمستو محفلو وم
دغمو، دردو یار نه وم لکه اوس

خوږې مچي راکوې زندگۍ پیغلې
وچې شونډې؛ خوار زار نه وم لکه اوس

سپڅلتیا مې نورانیت تا عدوله
تور، شین مخ گنهگار نه وم لکه اوس

مینه؛ مینه انسانیت وو، نعیم جانه
خپل، پردې نه بېزار نه وم لکه اوس
محمدنعیم وردگ

غزل

واه؛ ڄه شیرین ئی؛ ڄومره پوست ئی ڄنگه ښکلی ئی
یوه ورځ به وی؛ لکه شیریخ پاک مې ذپښلی ئی

پرپرده څې درد څخه دې مر شم ما سره دا ښائي
زرگيه خپله مې په هر ښکلي داغلی ئی

شرم کونکي پکې غرق فرق شول عجیب وخت دی
پارتوگه! وه یې کړې مزې، چاچې اښتلی یې

خدمت، مدمت پرپرده، په دار دې ځړوي دلته
بې شماره مړه کړه بس دې خلکو ښاغلی یې

بیا مې سلام په ځای مسجد کې نوم وانچوې
نعیمه! فام کوه، دا څه ستر خدای و هلی یې

محمدنعیم وردگ

غزل

له هغې ورځې چې پر تا مې زړه بایلی فرض کړه
د سرو لمبو په منځ کې مثلاً وچ خلی فرض کړه

سربازي غواړي، آسان نه دي؛ تلل مېرو مقام ته
سلو کې یو ځان ژوندی؛ نه نوي وژلی فرض کړه

څه! نو که نر ټی بیا تکیه شه، دچا خور ته لار کې
ځان یو ځل بل ځوان خپلې خور لار کې درېدلی فرض کړه

شیرین وطن کې مې ناتو، ماتو نه؛ خاص زړه کې مې
د تناره ها دوه متری سور سیخ تومبلی فرض کړه

اخ! درته مردې کړم؛ حاجي کاکا؛ کلا کې کله
بوی دحلوا ټی په ملا صاحب لگېدلی فرض کړه

مسلط کفر؛ وچکالی؛ زلزلې څه (نعیمه)
که دا اعمال مو وي، آسمان هم رالوېدلی فرض کړه

محمدنعیم وردگ

غزل

ونرپدو يو، يو ډېر فلانونه مې وو؛ وران شول
واره آرمانونه مې يو بل پسې شهيدان شول

شور مه کوه شور؛ که خدای کول آزار مو رنگ راوړ
وگوره خپل منځ کې رقيبېان لاس او گربوان شول

نوش ئې کر مه نوش نن خو لېوانو منځ کې گير راغلم
زلفې، اننگې، خماری سترگې، سره لبان شول

او شکر پښتانه وروڼه مې تول جنت الحق شول
وې ویشتل يو بل مړه ئې شهيد ژوندي غازيان شول

ودې ليد نعيمه! زموږ دحق زور په ملک صيب کې
لونې ئې رنديانې شوې، زامن ئې بوغيان شول
محمدنعيم وردگ

غزل

ورکه افکار دلـیونی به خه وي
زموږ شعر او شاعري به خه وي

چې لاس نیوی دې لاس کې دومره خوند کړي
خوله دې اېښول په انګي به خه وي

آخـیرنی زور او طاقت یې مرګ دی
ددې دنیا د ژوند سخـتـي به خه وي

اکلاً یو دوښمن چې خـار نکـري ترې
خدمت وطن ته د سـري به خه وي

سـپـره نس تی کې دمـرګي پـماـري
خـار، خـار ددې خـوار په زرګي به خه وي

مـجـردی دوزخ کې لـولـفه شو
خـدايـزه گـنا د نـعـيمي به خه وي
محمدنعيم وردګ

غزل

راڄي ڪنه؛ ڇو ڪه راڄي آوري؟
دحج اڪبر ثواب گهٽي آوري

سخت ڊي ڄان سور ڪر په گل گل ڄوانانو
گل ڄوانان بازي هديري آوري؟

شرف، اخلاق، قابلي واره تفف
نن سبا صرف پيسي پيسي آوري؟

ٽول ڙوند دڄان غلامي خط درڪوم
ڪه ديارى لاس راڪوي آوري؟

سورخي پودر زنده باد تپره ٿي ڪري
د نادرخان دوخت سيڪي آوري؟

محمدنعيم وردگ

غزل

ناممکن خپـزونه مه غـواره زرگيه
لپـونی به مې کـرې ما هم لپـونيه

بـودا نه يم قـوارې نه بودا بـنکارم
را خـورزه خـورزه به نه کـرې مرگيه

تیتې سترگې یوې نجلۍ له څنګه تېر شوم
له آخـېره ئې نارې کـرې نـرېځيه

تول ځوانان دې لپوني کرل خدای دې ورک کړه
کور دې رنګ شه در په در شې سگرېتیه

پاچاهی کې دې هېڅ شک نشته پاچا ئی
په گودر د پېغلو منځ کې منگوتیه

لکه ورور ئې چې ئې داسې راته بـنکارې
پاک صفا یو چاته ورته ئې سپورمیه

که مې کپ د خورمائي منې نصیب شو
په سجدو به دې زده کړمه تنديه

ستا له خولې نه دا خبره بلا خوند کړي
چې له نازه کلـه وائې نـعیمیه

محمدنعیم وردگ

غزل

ستا صفتونه شي؛ مـوضع رانه اصلي ورکه شي
خان مې پرې سپک سپاند کر زما دې شاعري ورکه شي

راځه چې سرې صحرا ولاړ شو که رښتيا ياري کړې
کني تی تی له دېوالـونه دې ياري ورکه شي

سری تول عمر د آرمان دوزخ ته وغورځوي
په غریبې کې دې غم څه؛ آن لا بنیادي ورکه شي

ها دوزخي سره شورویان دیر ترحم پرې لري
ځینې مسلېمو خو دې آن مسلمانې ورکه شي

یو کېږي بیا نن سبا گوره پښتانه هوښیار شول
لکه پخوا د دیوریند کرښه به بېخي ورکه شي

د کابل جان ملنګي ښه ده پرې راځه نعیمه
د اورپائي کفري ملک و دې پاچاهي ورکه شي
(محمدنعیم ورورک)

غزل

چې نا پېژنده ميلمه درشي؛ ددې يار دې نه وي
زړه مې تر غټه گوته تېر شي چې ريبار دې نه وي

بس چې په ژوند ورک؛ مرگ مې خپل وطن نصيب کړې خدایه
هېڅ جنازه؛ غسل؛ کفن؛ حتا مزار دې نه وي

زاهده زه سخت گنهگار يم؛ ستا په شان له خدایه
حورې غلمان نه غوارم؛ مار؛ لرم؛ انکار دې نه وي

پېرزو مې نشي پرې په دې ماته يې زور معلوم دی
که سور انگرېز هم وي؛ زما په شان بېمار دې نه وي

تول چټي يات دي؛ بابولالاي؛ د ورورۍ درته وام
تيره پرې کېږده (نعيم کو) چنجان اشعار دې نه وي

محمدنعيم ورورک

غزل

صفتونه تشریحات دې پکې بار وي
هر غزل مې لکه زه ستا خدمتگار وي

ددې دور اکثريت زما په شان دي
ظاهر خاندي په زرگي يې بل انکار وي

د هجران هره لهنه دې داسې لمانځم
لکه بڼه ادرار نيولی چې ايسار وي

پودريان شي مرداری په ډيرانو خوري
چې وهلی څوک د سوي زړه آزار وي

خړېمې دي؛ خړېمې دي؛ خړېمې دي
چې بازار کې يې پر مخ زلفې تار تار وي

ای دا څه معنا تل خوب وينم چې مريم
د ابرگين سر انبوخاک کې مې مزار وي

که چا وېل درته نعيم کړې ته غږ مه کړه
حياناکو جينکو کې دا اقرار وي

محمدنعيم ورورک

غزل

ژوند څه و؟ خو سلگۍ مې يو بل پسې وکړې ټول عمر
د خپل زړگي په اور کې مې لمبې وکړې ټول عمر

خوبانو سره دمپنې يوې، جملې ته وزگار نشوم
ډوډۍ په سې مې مندې، رامنډې وکړې ټول عمر

دوئ ووهو د سردسري سرمو، لا وهي پي
مور وغندل، تر څنگ مويې بشپړې وکړې ټول عمر

اخ! زه به په محشر خدای ته په کوم مخ وړاندې کېږم
د شېخ په نوم، تگۍ کې مې مزې وکړې ټول عمر

زموږ د انسانیت دعوه باطله ده، نعيمه!
مور غيږې انساني کره وړه، جگړې وکړې ټول عمر
نعيم جان بودا

غزل

لږ څه راگره؛ خيره لږ، په الودا يم
اې! د حسن په دلي ناستې گدا يم

په حضور کې مې د لوستو څاروی بويه
د نالوستو امامت کوم ملا يم

شکر خدای صبر راگری، غم یې نکړم
کني بڼه وينم چې غرق، فرق يم، تبا يم

هسې نه لکه خانان خدایي شروع کړم
خان مې مکرې خدایه تاته په دعا يم

کفر نه وایم، په شعر کې مې کمی دی
شعر بازار کې د وخت ځکه دخندا يم

سر دې وخورم په ځوانۍ مې دې اور بل شي
چې په درد د وطن نه خورم بې معنا يم

_____ نعیم جان بودا _____

غزل

تل په زړه باندي را اورې
خوږې مورې مورې مورې

وايم ټول جهان زما دي
چې مې سترگو لاندې بنورې

ته دې تل راته ژوندي ئې
بنادي نه غواړمه نورې

مرگ او درد دې خدای پر ما کړه
زما د دواړو سترگو تورې

نعيم وايي ژوندي اوسې
تر ډير ډيره وخته پورې
محمدنعيم وردگ

غزل

مه وايه حق دلته دوکې چلېږي
ژبه گونگۍ سترگې رندې چلېږي

د خدائې احکام د پردې شا ته لارل
د اساسي قانون مادې چلېږي

عقل؛ تعليم؛ انسانيت واره هېڅ
گوند گوند بازی زور او پيسې چلېږي

مزي چې نوم د آبادۍ څوک ياد کړي
سرې سبائې جنازې چلېږي

نه، پردې جاز مې گران وطن کې، نه
نعيمه؛ زړه کې مې چارې چلېږي
محمدنعيم وردگ

غزل

خه گام په گام دې ار کړم سوال ته دمرگي دنيا
راسره وه دې نه کړه يوې روپۍ خواني دنيا

توپک ناکام دی، توپکيانو خپل خانونه ورک کړل
قلمدانان دي، نن سبا چې لـرزوي دنيا

چا چې جهان ليدلی څوک چې گرځېدلي وايي
حـوري دې پېغلي پښتنې ددې فاني دنيا

خه ما هم غچ درنه اخېستی له مرگي ها خوا
سوي غزل به مې دې هر وخت ژروي دنيا

نه دې کړه شل نه به ئې شل کړې په دې گانې کېږده
نعيمه! غـم دې وخوره نور د ابدې دنيا

محمدنعيم وردگ

غزل

نه هوس، نه د وزگار وخت ساعت تپری دی
هر غزل مې د خانگري درد زگپروی دی

خاور بلا دې دپرو ته ور واوري
په خپره دچا تپرنه وځې چې سړی دی

نه دنیا ده، نه عقبا دا چپرته گرځم
رالوېدلی دې په یوه سترگه پېکی دی

په غربت کې څه سپیره گرد په مخ پرپوزي
ته به وائې، د گازي داش بولانی دی

ها دننگ، غیرت مېرو معیار اوس نه دی
هر دله، دوس په سر ایښی پتکی دی

دبنده په خیال نظر (نعیم) صحت ته
سړنی کال ئې دژوند آخرنی دی

محمدنعیم وردگ

غزل

دزره سکون د روح درمـان مې ئې
ادکـې ته نه ئې اېـمان مې ئې

يوې ته دې يو سترگک ته پرې نښومه
افـ؛ څومره لوی ظالم وجدان مې يې

يوه ورځ مې وچ ټول ژوند کې ونه ليدې
پتې دشـولو؛ که گرېوان مې ئې؟

اې! مسـلمانې، مسـلمان دنړۍ
خوږه خوړکه مې، ورورجان مې ئې

دزره له درده، يو نيم پوچ لفظه!
دشاعري شخصي نشان مې يې

(نعيمه) مالگه مسله د ژوندون
د زرگي سر مې، ئې چشمان مې ئې

محمدنعيم وردگ

غزل

شکر دی مور می شته، خوشبخته د دنیا یمه
په پاچاهی کی می هېخ شک نشته پاچا یمه

زور نه یم لرې سپینی گیرې هسې گپ کوې
نه؛ نه دروغ وائی؛ هفتته مخکې پیدا یمه

خیر نن خوب کی راته وښایه رحمان خدایه
شوک دې زما په قلم کړې، زه د چا یمه

تنهایی سوی یم؛ جوړه سپیان چې اوس ووینم
شکر پرې وباسم؛ تر ډیره خوش اروا یمه

نعیمه؛ تروش تندی می مرگ دی؛ د نازک زرگی
شاعر یم، فام کوه، له عام انسان جلا یمه

محمدنعیم وردگ

غزل

ژبی، ژبی یم خوږې غوښې د خان خورم درېسې
لکه په مور پسې تي خوری ماشوم مرم درېسې

وروسته، په ډېر زور زړه نازړه ورځنی ژوند پرې کوم
هر سهار مخکې له هر څه مات زړه تړم درېسې

په تصور کې شپه او ورځ دستا تر څنگ لوغېږم
د خیال پلو په آس خان هر ځای رسوم درېسې

شیخي مېخي به مې تار تار وي یوه ورځ گورې به یې
واک، رانه بل دی، په شرمو خان شرموم درېسې

ملا، تعویذ، زیارت، فالونه، خو ناکام شول، دا ځل
توکل په خدای یو څو خواړه غزل لیکم درېسې

محمدنعیم وردگ

غزل

په روی دلوی شان دې عاجل غوارم پنا ربه
نور خو نو ته خپله بڼه وینې حال زما ربه

ستا امتحان دی، که دخپل جهالت پایله مو ده؟
ولې مو جوړه ده، له ملک نه کوشترگا ربه؟

لوړه وي، تنده، مرگ، ترور دوی پسې یې نشم زغمی
په ما پسې کړه، نور دهر افغان بلا ربه

بې صبري خدای کې کوم، غیږې ارادي کیسه ده
زه غوارم وځاندم، ها غږ شي د ژړا ربه

سیده یې ولپېرل دوزخ ته، دجنت په امید
غرق، یې کړل ډېر محمدنعیم نیمچه ملا ربه

محمدنعیم وردگ

غزل

قسم ده، سوزي، پري خورپري، زما داسې زره دي
مار او لرم هم چي مرکپري، زما داسې زره دي

هاا ئي نفرت نه تش په تشه يو سلام نه اخلي
دي ئي مچو پسي سولپري، زما داسې زره دي

مکاري، فرېب، دوه مخي ته وکړي، ستا خيال نه وي
سترگي دده مري وي، شرمپري، زما داسې زره دي

توکل په خدای نامسلمان يار ته نن بيا خاندم
دا دوې، دري شپي ژوند دي تېرپري، زما داسې زره دي

نعيمه؛ ماسره دي وشي ظلم، مگر له ما
مپري دي هم نه آزارپري زما داسې زره دي

محمدنعيم وردگ

غزل

غرق شو، تبا شو، خُار قربان قسم ده
زړه مې توک، توک شو په خپل خان قسم ده

خوارشئ شيخي مو را تار، تار کره، ښکلو
خپل او ختک ياست دشيطان قسم ده

که انسانيت په انسان کې شرط وي
زه مور کې نه وينم انسان قسم ده

په ملياردونه آرمونو کې مې
تر ټولو ستر دی ستا آرمان قسم ده

قسم تا مات کړ، توپې ما ويستي
وېرېدم پرې نه وځي آسمان قسم ده

نوم نه د مرگ مې هم بلا خوري بلا
نور ژوند کړو هم نه لرم توان قسم ده

چې په غرونه ځي لېونی نه دی لا
صد آفرين په نعيم جان قسم ده
محمدنعميم وردگ

غزل

جنگ بس دی غپره راکره وروره، آوری؟
زما د دوارو سترگو توره، آوری؟

بڼه به درس زده شي، انجینر دې کړم، هو
شپه ورځ مې ذهن کې ته بشوره، آوری؟

څه نو مردار مې کړه، کافریم، بلې
تاسره نه کېږي، سر زوره، آوری؟

لرې ناخوانه شنه لوخړه دې کړم
بېل بېل مې بل هر رگ کې اوره، آوری؟

خیر په جگ بلاک یې مه غولېږه
آرمان به وکړې راپسې گوره، آوری؟

نعمه؛ مرگ دې نه وي، امن دې شي
پښو کې دې لنگ وي، ډوډۍ سپوره، آوری؟

— محمدنعیم وردگ —

غزل

يوه ورځ به گورې، چې يا ما وخلي يا تا راکړي
خدایَ ظالم نه دی، چې تمام عمر سزا راکړي

ورته به ژاړم تر هغې به مې قانع نکړي
ستا نه بغير که څلور کونجه دنيا راکړي

مینه مې زور شوه په حیا، کور ته ور وتبوم
عجیبه خوب وو، نن شپه څوک به ئې معنا راکړي

مرم محبت قحطی و هلي زړه له درده مرم
نشته هېڅ کس چې پرې پتی کېږدي دوا راکړي

پخوا مې ډېرې آرزوگانې وې نعیم لالا
اوس وایم خدایَ ډې د روزی په ځای شپا راکړي
محمدنعیم وردگ

غزل

نور مې چې هر څنگه کوي دې آرمانو دعاوې
خدایه رد نه کړې تر څيگر د رسېدو دعاوې

دهکان وو؛ ځکه ئې له مړه جسد خوشبو جگېږي
دې سړي وړې د انسان، مرغه، مالو دعاوې

دوخت پښتون په ځانکدن وېل؛ اخ رانغله سوله
بې نتجې مې شوې قریب څلوېښت کالو دعاوې

چې یا ددې، یا دهغې دنیا شم؛ خدای لپاره
راپسې امین ثم امین کړئ فرښتو دعاوې

فکر دې کړی (نعیمکو) دنښې منځ منځ ولي
هېڅ خطا نه ځي مظلومانو د لاسو دعاوې

محمدنعیم وردگ

غزل

زه پر تا څومره نازېدم ته څه ناخوان وختې
عالم دې ټول په راز خبر کړلو شيطان وختې

افسوز افسوز ما درېسې څه په خوند لمانځونه کول
ملا امامه ته خو پوخ نا مسلمان وختې

په ماشومتوب دې مزه پلنه وه چنجان شی نه وې
په پېغلتوب درجه یک د ټول جهان وختې

ما ویل زوی به دې اصلاح کړې زه پر تا عرضي شوم
ته خو دې زوی نه هم پنځوس چنده نادان وختې

دوه پاچاهان نیم په نیم ویش او بلا نورې کیسې
څه ناکردی مې تر مظلوم افغانستان وختې

زه پرې باور لرم زره ئې خوشحالی نه چوي
سپینې سپوږمۍ که په نصیب د نعیم جان وختې

محمدنعیم "ورورک"

غزل

پیدا مې نکړل آخېر هم ورته درمان خدایه
عبس مې تاو کړ، په جهان نیم مری خان خدایه

زنا، شراب، قتل هر څه په ما ملگرو وکړل
څه هسې تور پورې کومه په شیطان خدایه

روان بحران مې په هېواد نور د زغملو نه دی
یا عاجل سوله، یا راپرې باسې آسمان خدایه

ای هی، عجیب دی، ته به وایې ها د لوط قوم دی
دلته څه ونکړل، څه نکړي مسلمان خدایه

په تول پوره وم، نور، یوازې د لکی کمی وو
خان مې نن وتلو په تله د وجدان خدایه

لکه مچۍ په ملکه، چې په لکو ترې تاو وي
بنکلي عاشق کړې د شرق، غرب په نعیم جان خدایه

محمدنعیم وردگ

غزل

لو ئې گد کړی، له هر خوا دی گوره
خپل جهالت راته بلا دی گوره

په شرق او غرب یې درناوی کېږي
حسن دتول جهان پاچا دی گوره

متقابل احترام زده کړه پیره
کبر صفت خاص د الله دی گوره

نجینې غرب ذوقه دي، ريباره دوخت
ورته ونه وايې ملا دی گوره

دا چې (اغه) کرو هر رقيب نعيمه!
راباندي کړی ما او تا دی گوره
محمدنعيم وردگ

غزل

دلته هر يو خان جهادي بولي
خوک چي ورور مر کري خان غازي بولي

ظلم زياتي مي چاسره وس کي نشته
خلک مي نیک انسان نا کي بولي

دوئ چي تانگو سره راغلي هپخ
موره په خيل کور کي ياغي بولي

تن کي جامي مي غربت سږي شکولي
خدای ناترسان مي پودري بولي

رشوت خوارو هم خدای ته گپ ورکړ
اوس رشوتونه شپريني بولي

بي وفائي، دروغ؛ دوک، غلا يعني
جک وهل خيني چالا کي بولي

نعيمه فکر ته دي فام ده؛ ډيري
پرتوگ اږستل ډموکراسي بولي

محمدنعيم وردگ

غزل

وختونه وروسته مې پوره دا يو آرمان کړې ربه
جانان زما د زره کرار ما د جانان کړې ربه

دا د انسان په لاس جور شوی هيڅ خوند نه راکوي
زموږ وطن کې خور قانون د پاک قران کړې ربه

چې په راستۍ د دوه يارانو منځ کې منډې وهي
دا ريباران بې سواله خوابه جنتيان کړې ربه

څوک چې د بل ناموس پسې وي بې عذتي يې غواړي
په خپل ناموس يې شرميند په ټول جهان کړې ربه

ساعت به مې تېر وي مداري غونډې بې منځ کې ناست يم
ددې محل بڼکلي په ما ټول عاشقان کړې ربه

په بيت المال ئې چې شهرک او مارکېتونه جور کړل
د ملت حق پکې لرم او بناماران کړې ربه

ديرې بې ستره بې حجابه پېغلې وينم ښار کې
د دوي لپاره يو ځل بيا يې طالبان کړې ربه

دا کبرجن بڼکلي چې ماسره ياري نه کوي
دوي هم بدرنگ ډنگر پنگر زما په شان کړې ربه

څوک چې ددې مظلوم ولس د مرگ فتوا ورکوي
په سرطان مرض اخته دغه مفتيان کړې ربه

له خارجيانو سره چې جنک کړي فېدائي پرې کوي
هغې غازيانو مرگ او درد په نعيم جان کړې ربه
محمدنعيم وردگ

غزل

لکی نه تښیو ته سو تی دوا دی
سختو رنځورو ته مرگی دوا دی

دخدای قدرت دی؛ نارینه ته ښځه
برعکس ښځې ته سړی دوا دی

هسې یې گرځوې طیب په طیب
ترورې دلور دې سپلنی دوا دی

ثبوت که غواړې پول سوخته ته راشه
ځان تباهی ته سیگرېتی دوا دی

د معیاری شاعری وړیو ته
محمدنعیم انبوخاکی دوا دی

محمدنعیم وردگ

غزل

ماته ئې اجر راكړې نور ترپنه ساتې خدایه
ابلیس لعین مې په شان مه رنځوره وې خدایه

جرات دې هرې گناه ستا رحیم صفت راكړې
خوښه دې نور پرې ټینگوې، كه مې بښې خدایه

هفت رنگ ډېوې ئې هره شپه په زیارت ولې گرځي
دا خو مردار په نوم شو خېش پې جنازې خدایه

مسافر خونه غونډې هېڅ پکې ستیریا نه وځي
د سره انگرېز کافر کور مه کړې پې ادې خدایه

تېر کال ئې دا ورځ په پغمان کې څه آتن وکړ
سړکال ئې رپي په زیارت بانډې جنډې خدایه

لکه نعیم؛ نه ئې څوک مري نه ژوندي کې وهي
کافر غریب مه کړې ددغې زمانې خدایه

محمدنعیم وردگ

غزل

دسپوږمې غېږ جنتستان ته ولاړم
بېگا دخيال تال کې اسمان ته ولاړم

روان بحران مې په وطن اوبه کړم
په اوبنکو اوبنکو کې گرېوان ته ولاړم

په اتوم بم بڼېرو ها سپين کور وله
مور؛ لېونتوب نه که، بيابان ته ولاړم

تر پل صراط د ژوند خطا وتلم
دبدبختۍ حد غرقستان ولاړم

رنگ بنگ کابل پسې مې زړه خوږېدو
که به هر خو رنگين مکان ته ولاړم

بدترين شخص تر ما نه وو، پکې
عدالتگاه دخپل وجدان ته ولاړم
محمدنعيم وردگ

غزل

په خپل قدرت، خپلې خولې لارې مې دوا کړې خدایه
د طبيبانو دروغ ناعلاج وینا کړې خدایه

غریب سړی یم، دلکو ولورو وس نه لرم
یوه ما پسې هم؛ لکه یوسف پسې ذلیخا کړې خدایه

چې یو بل نه وژني؛ دوښمن ددین، وطن، سر، درک کړي
افغان وگړي په خپل سود او زیان اگا کړې خدایه

د ملنګۍ کچکول تسمې مې غاړه وخورله
که ډیره نه وي دوی درې شپې خو مې پاچا کړې خدایه

ددوئ دغم د زغمو نه یم ددوئ مه را وینې
بلا د مور پلار خوینو ورونو مې پر ما کړې خدایه

تول عالم سوله غوښته دعا کې؛ لېوني نعیم وېل
دنعیم جان تر شهادته جنگ سپوا کړې خدایه

محمدنعیم ورورک

غزل

ټول ټيکه ټيکه يم، لکه گران وطن مې وران يمه
نن وي، که سبا وي، د گور مړيو در روان يمه

زور يې کړم ولور پسې دې خارج مملکتونو کې
ستا پلار به خوشحاله وي، چې زه هم مسلمان يمه

خير که هر څو مې ژوند جنگونو سرو لمبو کې دی
شکر دی الحمد لله بيا هم چې افغان يمه

هر څو چې صوفي يم نجلۍ خان راپورې مه موبنه
هسې نه چې څه مې درته وپلي وي، انسان يمه

مه مې وژنه گوره له آزاره بې لوخړه شې
مور لرمه، خور لرم، بچيان لرم پرې گران يمه

دامنم وردگو کې پيدا يم؛ خو دا نه منم
تنها دې وردگ يم؛ نه د ټول افغانستان يمه
محمدنعيم وردگ

غزل

د پاسه تندر څلور خوا رانه طوفان تاوېږي
سره اور کې ناست يم؛ شنبې لوڅرې مې په ځان تاوېږي

شېخانو ستايل مو بدل کړي، چې عالم ئې غرق کړ
ستاسو په بڼه، د وخت واړه شيطانان تاوېږي

زړه به دې توک توک شي، هر ملک ته د نړۍ چې ولاړشې
سپېره مېړه گوله ډوډۍ پسې افغانان تاوېږي

چور چپاول ته دې بانې جوړه وي، بيا کابله
فکر دې شته پرې، تنظيميان لکه لېوان تاوېږي

نظر قران ته جهالت دی، توقع دسولې
وطنه څو دې په سينه دا يهودان تاوېږي

نعيمه فام؛ وچ سړی سيند نه پورې ورې کوي
د ځار، قربان ژبو تر شاه دوکه بازان تاوېږي

محمدنعيم وردگ

غزل

اخ؛ ته به وائي را خطا له طيارې يمه
اندام اندام، تيكه تيكه پرزې پرزې يمه

خفله دوزخه! زما په وړاندې آنتن نه ورکوې
شکر بلبل د کلمه ئې طخـيـبې يمه

دغليمانو په دستور، ورور ته کمين کې ناست يم
لـوده ترين، لـوده ترين د زمـانې يمه

د خور، وربندارې مرغ پلو ته اشتيا نه لرم
سخت وړې، تېرې د ادې دلاس شکنې يمه

بې غيرتۍ نه سړی مړ بڼه دی، بدۍ بڼې دي
حق نه دفا کې زه په دغه عقيدې يمه

نعيمه! پرېرېده په ما تېر ژوند نه مې مه غږوه
تول يوه تر بله دردونکې خاطرې يمه

محمدنعيم وردگ

غزل

خه شی ئې جور کړل رانه گوره سړی خه وواڼي
دعاشقی له ظلم زوره سړی خه وواڼي

که مې تربور وای وچ په تنده مې وپشتلې اوس
حیران بریان یم تاته وروره سړی خه وواڼي

دلته به کار راته پیدا شي که بل ملک ته لار شم
په ماد هر دوکاندار پوره سړی خه وواڼي

نن خو دې توله شپه بڼې لږې رانه پورته کړې
دتودې غـ پېرې د یاد اوره سړی خه وواڼي

ولا عجیب دی، د وردگو و هغه حورو کې
(نعیم) مټین دی، په یوه توره سړی خه وواڼي

محمدنعیم وردگ

غزل

په شرابي حرص دفاني دنيا لمبې لگوم
د مبايل په سکرين تصوير د هديرې لگوم

بلا پس پاتې يم؛ روان دور سره هېڅ نه خورم
په تندي مهربان د آدم د زماني لگوم

بېگناه پخه شپه چا مسيچ کې رالیکلي وو
د ياد له درده دې درگريده په خان خولې لگوم

يوه د نړۍ ظالمان، بله د نړۍ مظلومان
په دغه نسل پښتانو دا دوه تاپې لگوم

لا هم وعلیک په خای کنخل کوي، بلا مودې شوې
په زيارتو رنگه جندې ترم، دېوې لگوم

زما د سرد درد دوا (نعيمه) پوه ئې څه ده؟
يو څو شپې ئې په زنگون مې د ادې لگوم

محمدنعيم وردگ

غزل

خار دې شم، خار خدای دې رپاند لره، هر لور پیراغه
زموږ هويت زموږ د دواړو سترگو تور پیراغه

سر مو له تا، ملک مو له تا، مال مو له تا نه، قربان
درېغ به پې نه کړو، که حاجت شو د څه نور پیراغه

ته ئې چې موږ یو، له تا پرته موږ معنا نه لرو
جکه شمله دپلار، تیکری مو ئې دموږ پیراغه

ستا له عظمته شنه لوخره شول زغمی دې نه شي
دېر وینم، دېر هاخوا، دې خوا سوخي په اور پیراغه

تا ته چې بد کوري آسمان دې خدای را پرې باسي پرې
په خوند ذلیل او هر دوښمن دې شه شبکور پیراغه

په شرق او غرب دې جمله سیالانو سر اوسې
خاموش دې مه شه تر ابدې شرنگ او شور پیراغه

تور، سور، شین ماشالله څه خوږ لږې، څه ښکلی ښکاري
د نعیم جان دروح سکن د زره تکور پیراغه
ملا نعیم جان وردگ

غزل

په تا بايللو نه راپس مې د زرگي عكس
فرض كړه له بامه رالوېدلي منگوتي عكس

اخ! څنگه خوار، څنگه بې قدره شوې، څار څار كابله
سترگې چې هر خوا اروم؛ سرپښ دي دسپي عكس

شنه خوله، خورې زلفې ډك ښار منځ كې راغارې وځه
راځه زوی مړ كړو د رقيب په يوه فلمي عكس

په خوند ديوې گناه پوه نشوم، گنهكار شوم هسې
تل به مې سترگو ته كې ودرېد دمرگي عكس

دېموكراسي! خونده دې نشته؛ هغه ورځ دې منم
چې په سپين سرې نيا مې واخلي پتلوني عكس

نعيمه؛ رايه كوم كانديد ته ورکړم؟ دا وايه
ما خو ئې ونه ليد عكسو كې دسري عكس

محمدنعيم وردگ

غزل

هر خوا نه رارنگه وه، کيسه د زندگي داسې
توکې دهر چا راجسپېدي لکه پتي داسې

خه شي دې راجور کړل ترې اي هي زما وطن گوره
اور واخلي، ايرې شي، رنگه بنگه شي نري داسې

خه بچپش دخوار غريب يتيم کوندي دحق زور دي
نه پرسپري پاکه مزدوري باندي سومبي داسې

بي شک او شهبې دنړيوال جام مستحق يمه
نه دي تېرې هېخ، نه به شي تېرې ملنگي داسې

غلا، قاچاقبري؛ دوکې؛ دروغ يعني قانون خلاف
دېرې کاني وکړې په نعيم ملنگ نستي داسې

محمدنعيم وردگ

غزل

د زهرو جام به مې نوش کړی په هوس و نن
نافرمانی که دخدای نه وی، ژوند مې بس و نن

پښتو دې ورکه شي، دودونه یې دې سر و خوري
د دوه مئینو تر منځ داسې جرو بس و نن

پرونی مری نه چا یاد کړو، نه یې دعا پسې وکړه
خیرات کې غم یې هر سړي سره د نس و نن

تکيه په خدای ژوند ته مې بیا طمعه پیدا شوله
ځوانانو مېنځ کې یې په ما باندې فوکس و نن

دچيغو، ریغو سر شکونې انرژي مې نه وه
په واړه زور مې دا څو بیته فریاد وس و نن

عجیب خوره، وړه روانه وه، نور پرېږده په ځای
ملا نعیم هم پسې ښکښل ترې مات اودس و نن

محمدنعیم وردگ

غزل

دا آرمان مې خدای ایستلی وای اخ کاشکې
په گلاب پې نازولی وای اخ کاشکې

شیرنی کې به مې څه غوښتل پوهېږې؟
ورک چارگل دې ما مندلی وای اخ کاشکې

معیوب ځان دې کور ته ولې رالېږلم
بمه! هلته دې شیندلی وای اخ کاشکې

رانه نه تلې بیا ولو که شوروی وای
چې زرگی مې دې لیدلی وای اخ کاشکې

دا څه وینم؛ دا څه اورم ای هی خدایه
نور آسمان راپرپوتلی وای اخ کاشکې

له مورکې نه دې قربان، خو ظالم پلار دې
لکه ټانگ په بم ختلی وای اخ کاشکې

دې اخیر دزندگی کې مو نعیمه!
دوې درئ شپې امن راغلی وای اخ کاشکې
محمدنعیم وردگ

غزل

اڀي راڻيءَ چڻي جنگ له مينڀي نه قربان ڪرو
پاڻي ڙوند تڀر په رقم د انسان ڪرو

د وحشت ڪره به وحشيانو ته ور ڀرڀردو
پس له ڊي نه به ڄانونه هونبنياران ڪرو

ٽول عالم گوريءَ پر مونڙه پوري خاندي
راڻيءَ پورته له ڊي وارو ڇخه ڄان ڪرو

دا دسرو وينو تڦر به نور ورتول ڪرو
اور به بل د جنگ جگرو په سامان ڪرو

مسلمان يو افغان يو شڪر واره
هسڀي يو پر بل نعيمه بد گومان ڪرو

محمدنعيم وردگ

غزل

بلا مودې زموږ په کور کې یوه روپۍ نه وه
له غریبۍ مود اختر په ورځ ډوډۍ، نه وه

په ژوند کې یو ځلې عاشق شومه یو چا باندې
بد بختانه هغه هلک و خوت نجلۍ نه وه

صفت مې مه کوه عالمه صفت وړ نه یم
ورانی مې کرلې خو توپک کې مې مرمۍ نه وه

تېر مازدېگر مې د انسان څېره کې خر ولېد
په ټول تللی وو پکت پکې لکۍ نه وه

بچي یې وږي تېري ځاله کې په طمع ه وو
بېچاره چېرته چا ویشتلې وه مرغۍ نه وه

زوی ته یې گوره الله ج څه آرگاه بارگا ورکړه
د پلار ملنگ به یې گرېوان کې یوه تنۍ نه وه

ویل یې هتماً به راځې یوه شپه وردگ آشنا
زنگ در وهمه چې په کور کې مې ابۍ نه وه

نعیمه خدای ج خبر هغه دونیا دې څنگه شي
په دې دونیا خو دې مزه د زندگی نه وه

(محمدنعیم ورورک)

غزل

داسې پيمال کړم، زندگۍ په آرمانونو باندې
فرض کړه کالونه باران شوی؛ کاغذونو باندې

د وخت له ښکلو ئې د يوه پښې راوښويوې
بل دې شي اور زما په بې معنا شعرونو باندې

غم د اولاد دلوړې يوه مور دلته غم نه بولي
د بختورې به پوره وي، ماشامونو باندې

په فرعونيانو دې فام شته؟ وطنه بيا يې زړه دی
چور؛ قتلې عام؛ ورانې په نوم د جهادونو باندې

ښکلو ترغوړ بل خه درځي که له لکۍ معيوب ياست
ولې وعلیک په ځای کنځل کړئ؛ سلامونو باندې

پسې لېوني زړه کې محبت د ملک او مال قتلوم
ځمه نن گرځم د مالدارو په قبرونو باندې

نشې، ملگري، موسقي هرڅه مې وه آزمويل
غم نه خلاصون مومي سړی عبادتونو باندې

نعيمه ومنه د يوې نامزادۍ خوند راکوي
د پتاو شوي بم خبر په سرو پوځونو باندې

محمدنعيم وردگ

غزل

د خلكو كړو وړو ته چې گورم وايم ترنگ نشي
له آسمانونونه وپرېږم چې را رنگ نشي

زرگيه خير كمه تومه گوزاره كوه
خدای ناخوسته چې كومه ورځ مو سره جنگ نشي

پاچاهي هم تر هغو پورې مزه نه كوي
سړی چې مخکې يو كرت ورته ملنگ نشي

نصیب ته وگوره لونگ پتو کې وكرم
سپېره شين شوبی کې را پورته شي لونگ نشي

مشهور متل دی چې ځای نه تنگېږي خو پورې
نعيمه زره د چا چې خو چا سره تنگ نشي
محمدنعيم وردگ

غزل

عجيبه وخت دى مسلمان سړى خطا بولي
خلک د خدای او د رسول خبر گنا بولي

دؤرې وهل سنگسارول پير شرعي احکام
ظلم زياتى ده وايي واړه نارواه بولي

له خپلو گېدو خپل ځانونونه فتوا اخلي
صغيره څه ان کيیره گنا روا بولي

خدای ناخوسته لکه يهود او نصارا غوندې
له اخبرت څخه بهتړه دا دونيا بولي

کل همه غرق دي سر تر پايه گناهونو کې
په عيني حال کې هر سړى ځان پاک صفا بولي

نعيمه کانو باندي ولي ناصبحان دلته
څوک وهابي څوک پنج پيري څوک يې گمرا بولي

محمدنعيم وردگ

غزل

نشسته په دونيا ستانه ځوک بڼه مورې
خان مې پي ځيگر مې پي او زره مورې
سر مې دی که مال مې دی که ملک مې دی
ستانه دې قربان شي دا هر څه مورې
ژوند مې پر تا بڼکلی او روښانه دی
بېله تا مې ژوند ده تپ تياره مورې
څومره چې ستا نوم مې په زره خوږ لږي
دومره به هيڅ شی نه وي خواږه مورې
سم کونتنامو غونډې ژندان بڼکاري
کله چې په کور کې نه پي ته مورې
تل چې نعيم جان ته پرې دعا کوې
څار دې شم قربان دې شم تر خوله مورې

محمدنعيم وردگ

غزل

ما نه لاس مينځه چې دا حال وي ما تبا شماره
که ذره ترک نشوم؛ پاگل مې خامخا شماره

چې دېش آنتن دې په بام کېښود؛ کاکا پس له دې
زامن کونيان؛ لوني رنديانې د انديا شماره

د خپل بيراغ درېدو احساس چې په اټک نه کړي
هغه افغان بې لکۍ شين خرد صحرا شماره

چې احساسات پکې کنترول څخه وتلي وو
ها څلوريزې غزلونه ټول زما شماره

تش په نوم نر خواص؛ لباس د جينکو کوي
يو نيم هلک هم نعيم جانه په ليلا شماره

محمدنعيم ورورک

غزل

د خدایِ رضا ده؛ ترې قربان په بسم الله کرخم
خوانه خوانی کې په ملا مات یم پر امسا کرخم

د جوماتو ملا امام وم؛ خدایِ دې کور رنگ کره
ستا له سترگک نه را په دې خوا په هوا کرخم

مور جانې پرې مې ږده سنگر کې دا یهود شرم
د گران وطن ودانېدو پسې مې بیا کرخم

سپې مې له تا ښه دی؛ سپړنې خوار مې مه گنه
د وخت پاچایم په لباس کې د گدا کرخم

په مسلمانو خوندو ورونو شکر ښه گران یم
د بې اېمانو په نظر لکه بلا کرخم

دومر بخت نلرم؛ خو بیا هم که در یاد شولم
د کابل جان کارته سخي زیارت شاو خوا کرخم

محمدنعیم ورورک

غزل

د نن نه ورسته به يوه ورځ په دې دنيا نه وی
افسوز افسوز چې ځان وژنه ناروا نه وی

سخت رانه ځان پرې گنهکار شولو توبه توبه
درېغی سپين مخي؛ غنمرنگ بېخي پيدا نه وی

خدای که مې خوا ته درکتلي وی؛ کنځل مه کره
چې په حجاب کې وی؛ انداز دې؛ دې خطا نه وی

يا مې يو څه د احسان وس ور سره شوی وی
يا مې د خووندو ورونو زه بلا؛ لالا نه وی

څنگه بې ځواب کوم؛ خالقه د محشر په ورځ
بنکلو مخو ته تش کاته کاشکی گنا نه وی

ستا په شان مست به گرځېدم جهاد مې څه کوو
په پاک قران او احاديثو که اگا نه وی

هغه دې ياد دي نعيم جانه چې بار بار دې وېل
اخ؛ درېغی درېغی په دې شپه پسې سبا نه وی
محمدنعيم ورورک

غزل

یوه ورځ به واوړې نعیم جان مړ دی
د سولې؛ امن په ارمان مړ دی

واه؛ څه مخلوق دی جنازې ته گوره
فکر کوم؛ کوم خپتو خان مړ دی

چې پرې راتول دي ځناور دسیمې
بنکارې ددې رمې څاروان مړ دی

شوندې مې ځکه سرې پولې دي دواړه
بېگه مې خوب لیدو جانان مړ دی

په مخ یې مچ کرم؛ ماوېل څه کړې ترورې
وېلې یو زوی مې ستا په شان مړ دی

انکار، انکار چم کې شونډان ستایي
دیوه نیم شاعر وجدان مړ دي

شاید یوه شپه څوک در نارې کړي چې
په دروازه کې مویو ځوان مړ دی

محمد نعیم وردگ

غزل

سخت درته وږی یم، ملالې که دې یار شمه
په بنکولېدو، رابنکولېدو به دې خون کار شمه

چې په هر ځای کې راپه یاد شې اعتبار وکړه
همغه ځای کې گوندې ووهم خومار شمه

خیر زما لار کې دې شنه وي، دا زغملی شم
الله دې نکړي زه د بل په لار کې خار شمه

په شرق او غرب کې پښتنو پېغلو باور وکړئ
که مو له خونډو کمې بولم زه دې خوار شمه

عدت چې وړي، تولعنټونه په هغه دوښمن
وچ په تندي چې سړی ولي هغه خار شمه

نعیمه؛ ژوند کې مې ښه اخیستې نن سبا
راپسې گوره لـیونی د کابل ښار شمه

(محمدنعیم ورورک)

غزل

دردمن، خوږمن تبا یمه زه نه یم
اتیا کلن بودا یمه زه نه یم

اخپر می گوره خان درستوگو تور کر
دشکلو اینگرپبا یمه زه نه یم

واره خویندی او ورونه می گلونه
ور خار زه ئی لالا یمه زه نه یم

تبریک تبریک خدای درکرم بختوری
دهر مرض دوا یمه زه نه یم

پاکل چی په ما تپر قیامتو نکرم
قسم په خدای بلا یمه زه نه یم

مسلم، افغان، پښتون الحمدالله
خوشبخته د دنیا یمه زه نه یم

هر یو غزل او هر غزل بیت؛ بیت می
د تک، تک درد غوغا یمه زه نه یم

نعیمه! دشنو خرو په تولی گد یم
فتواوی دی ملا یمه زه نه یم

محمدنعیم وردگ

غزل

ژوند رتلی در په در یم خوند مې نشته
غرق او فرق خاورې په سر یم خوند مې نشته

آرمانونه راځې ګوډ مات، هیلې مړې دي
خپل نصیب سره تکریم خوند مې نشته

د چا لاس، پښې، دچا کور نشته، څوک وږي
هر افغان ته خون ځیکریم خوند مې نشته

عاشقی کې مې هم لوی منافق شماره
په حیا، شرم خبر یم خوند مې نشته

په دې خپته، کونټي بوج دي، زیب نه کړي
زه اسکلیت غونډې ډنګریم خوند مې نشته

د ادې جانې ئې خوښ یم نعیم جانه
پلار ئې وائي لندغریم خوند مې نشته

محمدنعیم وردګ

غزل

له پتنگتوبه مې زره چوي په رڼا پسې روند شوم
خومره وږده شپه ده خالقه په سبا پسې روند شوم

د تره زامنو مې نكړئ خيرو ځل درځم
په خپله خاوره خپل وطن كلي كلا پسې روند شوم

څوك يې بدرنگه څوك يې توره څوك يې جته بولي
زه يې نړۍ كې جوړه نه وينم صفا پسې روند شوم

اورپا كې ميشته مسافرو د خولو كش مې واخېست
هر يوه ويل د خپل وطن ابو هوا پسې روند شوم

اې نور خودې هره نخره وكره په نعيم ملنگ
دخدای لپاره روند مې مه بوله په تا پسې روند شوم

{محمدنعيم ورورک}

غزل

زېر جمله مې د تمام ژوندون داستان دی
زه په روح؛ روح مې په ما باندې تاوان دی

جهنمي يم سل په سل نظر عمل ته
جنتي يم؛ جنتي (رب) مهربان دی

يو ځای درد نکړي طبيبه ټول وجود مې
ټوک ټوک؛ ځب ځب پاک صفا افغانستان دی

ماته قوم؛ سمت؛ نژاد؛ ژبه بې معنا دي
زما خور ده؛ ورور دی صرف چې مسلمان دی

څه ورځه په مخ دې بڼه شه کبرجنه
تانه بڼکلی به مې یار کړي خدای رحمان دی

سراسر وطن مې کور دی؛ زېږون ځای مې
د وردگو؛ بندې چک؛ انبوخاک جان دی

محمدنعيم ورورک

غزل

بڻه غيرتي به وي خو بيا هم ورخطا ڪري سڙي
دا ڇيڻي پرپڪري د تقدير پرينگ په ڙاڪري سڙي

ترا طرفي جينڪو و ڄار هيڃ تاوان نه اروي
رنگ پي ڊي ورڪ شي دڻبار نجونڀي خو گدا ڪري سڙي

خوبڻه ڊي ڄي ڪنه خو پي له تا به داسي ڀمه
لڪه تي خور ماشوم چي مور ڄڻه جدا ڪري سڙي

بچي بي لاري شول خواري پي هيڃ شوه هلته گوري
مخ په قبله ولاړ د خپل مرگي دعا ڪري سڙي

شاعري هم بڻه وي نعيمه پس له مرگه قوم ڪي
حمزه، رحمان، خوشحال ختڪ غونڊي بابا ڪري سڙي

محمدنعيم وردگ

غزل

قانع یم پیره ستره گنا وشوه رانه گرانه
پرون چي راپري نه وتلي کور ودان آسمانه

چي پته درته ولکي زمـا په زره د پت درد
عاشقه شي ته هم په تاته ورته بي وجدانه

ثواب به دي وي خير زندگي نه مي زره تور دي
جونگره مي را وارتيږه کي مر مي کره بارانه

چي سترگي مي په سترگو نه ورلکي پاک دي روندشم
شرمپرم په کړو وړو دي له وحشيانو انسانه

د خدای لپاره کرنک وهه له مرگه نجات راکړه
روژه مي ده له تندي په کوما کي يم آذانه

نعيم باندي يو غږ درسره وکړه درنه خار شم
سودا ئي ده چي شته ئي که وتلي ئي ايمانته

محمدنعيم وردگ

غزل

گلابه | هر يو لفظ دي کيسې کوي قسم ده
کيسې د جلب او جذب يارانې کوي قسم ده

جگره ده، زموږ کور کلی کې لولپه شو، گوره
دوی واره ميليونر شول، لا مزی کوي قسم ده

د وخت لباسي مينې يار د يار تر فام بلا کر
دېری ئې د وژنې ارادې کوي قسم ده

تر مور په مهربان خدای چې يقين لري، بيا ولې؟
شېخ: دومره له دوزخه اندېښنې کوي قسم ده

خواران ئې چې اشغالو کې ډوډۍ په لته وينم
خانانو ته د ملک مې زړه بنېږې کوي قسم ده

قربان ئې شم صحيح ده، بنکلي تول بنکلي دي بېلکل
نعيمه | خو وردگ بېخي شغلې کوي قسم ده

محمدنعيم وردگ

{غزل}

توتې توتې شول ديوالونه زلزله ده مورې
د کوتې ور را څخه ورک دی توره شپه ده مورې

څه نازولي گلورين ځوانان يې غېر ته ورځي
مزي يې وکړې بختوره هديره ده مورې

په هغه پورې مخامخ کور کې يوه پېغله اوسي
مخ يې رڼا کوي باور وکړه ديوه ده مورې

ما ته د زيات عمر دعا مه کوه قربان دې شمه
غريب ته مرگ ښه وي په مرگ کې يې فايده ده مورې

لاره شه کلي کې پشکه راته وکړه گرانې
توبه توبه د ښار له حورو مې توبه ده مورې

په پر مخ تلو هيوادو کې يې علاج ونشو
مرو کې يې شماره نعيم جان نور فيصله ده مورې

محمدنعيم وردگ

غزل

بنکلي خو ډير دي زره مې تا غواري
د ستا کيسې د ستا خدا غواري

يوه شيبه مې آرام نه پرېږدي
لکه ماشوم چې څه له چا غواري

تعويذ مې هم ورته پرون وکړ
خو خدای وهلی دې نن بيا غواري

دا پاگل زره به مې ما هم کړي پاگل
نعيمه خامخا همدا غواري

محمدنعيم وردگ

غزل

په خیالي آس مې پښه واروه شاعر شوم
د ملنگ عبدالرحمن بابا په څېر شوم

ورځ به راشي سلامي به راته وکړې
پروانکړي چې ته زور شوې نن زه زېر شوم

تېره شپه مې چې په خوب کې چېغې وکړې
خوب مې ولید خدایه مکړې چې کافر شوم

سپېلني غوندې بې ستا مخ ته لوگۍ کړم
کابل جانه که ددې نړۍ امر شوم

حج مې وکړ خو پیسې حلالې نه وې
پخوانی نور مې کې ولاړ بلا په څېر شوم

نه راځي نه راته زنگ وهي نعیمه
فکر کړم له تمامی یارانو چېر شوم
محمدنعیم وردگ

غزل

نران خپله خپل نامه باندي لوپږي
نرېنځي د پلار نيکه په نوم نازېږي

را روانې جمعې ورځ باندي قيامت دی
بزرگ نه يم علامونه معلومېږي

سوله نه راځي که راغلله را توه کړئ
څو يهود وي وضعه نور هم خرابېږي

هدیره کې پر يارانو پيراغ وينې
يوه ورځ به پر مور هم داسې رپېږي

خوله د خدای له وپږي نشم ترې اخېستی
داسې نه ده چې خوبان مې نه خوښېږي

خپل نصیب نه مندي مه وهه نعيمه
په آسمان پي که پر ځمکه در رسېږي

محمدنعييم وردگ

غزل

په يوه کتاب کې نن د حورو د شکلا کیسې وې
عتبار وکړه گرانې پاکې صفا ستا کیسې وې

منم دروغ وې؛ خو شهوت ته یې څوک نه هڅول
دې سریالونو نه مو بڼې هاد انا کیسې وې

یهودي دوست شول خدای په سپینو گيرو و شرمول
تل بې چې خولو کې د جهاد او لالا کیسې وې

سخت خوند یې وکړ ټوله شپه ناست وم یارانو سره
د سولې امن گران وطن ودانېدا کیسې وې

ورسره همراز طالب؛ خلاف یې امریکا قتلول
زما په ژوند لمسایانو دلته صرف همدا کیسې وې

ولې برعکس شوې؛ نعیم جانه؛ وایه څه دروشول
ستا خو په خوله کې پخوا ټولې د خدا کیسې وې

محمدنعیم ورورک

غزل

نور خو لآخه حتا په سر کې مې وېښته خوږېږي
يو غړی نشته په وجود کې مې چې نه خوږېږي

يوه مسافر د ځانکدن آخېر سلگۍ کې ويل
په خپل وطن کلي او کور پسې مې زړه خوږېږي

زه څه د هغې يا د دغې ډلې غړی نه يم
په دې خاطر ژارم چې دواړه پښتانه خوږېږي

چا چې په جنگ يو اچولي يو پرېل مو وژني
خدایه خواړه بچيان يې مړه کړې چې پرې و خوږېږي

څوک چې دوا وي د ټول کلي په ژوندو نعيمه
خود بې په مرگ د کلي ټول واړه زاړه خوږېږي

محمدنعيم وردگ

غزل

د جت شادي غوندي رنگ رنگ مې گډوې ژونده
راباندي وډې کړې د نکرلو نخري ژونده

نن تر پرون؛ سبا تر نن سخت؛ يعني دم پر دم
غواښ ماتونکي گوزارونه راکوې ژونده

داسې رشخند؛ داسې دې هېڅ کرم؛ انسانان لا څه
شنه خره د چم راپورې خاندي کې منې ژونده

زه دې عذت سر بلندی طرف ته کشکوم
ته ورځ تر بلې د ذلت پلو ته ځې ژونده

ډیر درنه ژاري؛ چاپېريال کې دا منم سخت يې
خو په نعيم بېخي مېچنې تاووي ژونده
محمدنعيم ورورک

غزل

خه وخت وو؛ ياد ئې راولي مسته ژړا پسې
زما چې تاپسې وتې سترگې ستا ماپسې

خلک خو وايي، په تيارو پسې رڼا راځي
په ما خو پرله پسې تيارې اورې رڼا پسې

خو مو زاړه غله، قاتلين او خاينان تر مخ دي
بې غمه اوسئ خدای که ورسو دنيا پسې

مسلمانۍ کې ددې خلکو شېخه خه وائې
قران يې اېښی مسنوي قانون په شا پسې

بانه دې سترگو رپېدو کې کارته پورته نه ځي
پل خشتي مسجد کې لمونځ کېږي ملا پسې

نعيمه؛ پرېږده په توپک مئين دې غږ نه آوري
رب دې ديوه لبه تبا کړي ټول بلا پسې

محمدنعيم وردگ

غزل

ته چي جفا وڪري، له تا چي ناروا وشي
گپله په تامئين نادان زره نه زما وشي

زما خادر کي ئي چي زما څنگ کي را پته کري
ها غته، غته چارمغزي ږلي دي بيا وشي

ژارم له دي غمه چي زه به توري خاوري يم
کني يوه ورځ به ملک کي سوله خامخا وشي

اخبر اسلام دي راځي مور مخونه پت کړو تري
دېمکراسي ده؛ نجينکو خدائي که حيا وشي

نعيمه! پاڅه منده ترره هم په څنگ کي غواري
گومان مې نشي چي کوم کار دي تش په دعا وشي
محمدنعيم وردگ

غزل

مِينِي دِي راجـوره داسِي چـاره كـره
وركـه مِي پِه زِر لارو كِي لاره كـره

پروفـايل ئِي انگـلش، دپـنـتو ورخ لمانـخي
دغه پـنـتـانو پـنـتـو مـرداره كـره

چِي پير صيب، پير صيب وايي لاس مِي بـنـكل كـري
خدائِ پاڪ دِي زما دم بـهـمـاره كـره

دېر ياران پِه دِي راخـيني خـنـگ كـوي
وايي! بنده خـوله له حق گـفـتاره كـره

اي! د بام پِه سـر جـيني كه گل نه وي
خـير يوه چپـلـكه را گـوزاره كـره

اخ! كه پاچاهي د نعيم جان شـوله
پوه شه نو چي توله ئِي درخـاره كـره

محمدنعيم وردگ

شاعرد محمد نعیم وردی غزل

داگتره لری جوړېدو وتلی؛
چاودلی زره مې له گندو وتلی؛
وضع یې بڼه ده له ماخوان بنکاریري؛
کنې قسم ده له شپیتو وتلی؛
چرسی بنگي چې شوه که پلاردې هم وه؛
خرو کې یې شمار کړه له سرو وتلی؛
پښتو دې وایي چې غیرت نه لري؛
هغه سړی له پښتانو وتلی؛
چا چې نعیم وویشت په غېشي باندي؛
شکر نن خپله تر هغو وتلی؛

غزل

چې وخت و؛ کبر دې کوو اوس لاس مروړل څه معنا
په سپلاب وړي يار ته بيا لارې څارل څه معنا

موږ لوڼې پلورو په پيسو؛ دوی به ژوندی خښوې
ځان له اسلام مخکې کفارو ښه گڼل څه معنا

چې کارنامې يې د مېړه وي؛ مېړني هغه دي
تر غوږو برېت؛ پگړۍ له سره تاوول څه معنا

وروره راځه چې يو بل معاف؛ ظالم په خدای وسپارو
په مردارۍ کې لا لرگی پسې وهل څه معنا

چې په هوا يې پردې جاز؛ ځمکه تانگونه گرځي
په داسې ملک کې آزادی ورځې لمانځل څه معنا

دردمنو زرونو نه، د درد سر اخیستل دي؛ وایم
که چا تپوس وکړ نعیم لالا غزل څه معنا

محمدنعیم ورورک

غزل

د پان او پیرانگ تر منځ راغلی یمه
خدایزده د چا آزار وهلی یمه

بې غیرت نه یم لست کې ځکه راغلم
غریبی بند په بند ترلی یمه

ته چې په آس د پېغلتوب سوره شوې
پېریانو هغه ورځ نیولی یمه

مغروری لری ما سره کله بنائې
سره زر خو نه، د خاورو څلی یمه

خپله پگری خور ته تگری پسرورم
نری په دې جـرم رتلی یمه

د تورو جنگ کې په سر نر نه لرم
د سترگو جنگ کې خدای وهلی یمه

وردگ ځوانانو ته دېوال نعیمه
نور له جمله ځوانانو ښکلی یمه

محمدنعیم ورورک

غزل

مرگ ته انتظار نور خوشحالي څه وه
اور کې اړخ په اړخ شوم زندگي څه وه

هسې شرمول مسلمانې، يعني
خلکو کې دوخت مسلمانې څه وه

شايد خوند ئې هسې، شايد داسې وي
اف؛ دسپينې خوږې ناديدگي څه وه

تور دزره براس ايستل په سپين رنگ کې
شعر؛ او شاعران؛ او شاعري څه وه

يعني بنده گي دگل گلاب کول
شيرک وو، کامل شيرک، عاشقي څه وه

ساه وتل وجودنه، ځانکدن صفا
خپل وطن نه تلل مسافري څه وه

ورل په تمامي معنا آزار دې د يار
منځ کې ديارانو بې غوري څه وو

هلته خانده، دلته طلايي دوران
ژوند د آزادۍ مجردي څه وه

زه به چې معين شوم پرې واده به شوه
خدايزده (نعيم جانه) بدبختي څه وه

محمدنعيم وردگ

غزل

د زره له سوخته برکت نام خدا ووايم
يو نه دی؛ دوه نه دی؛ په کوم درد وی. الله ووايم

چې هر څو دروند غم وو؛ بيا نه ژارم همدومره بس
راپسې گوره خپل وصیت هم په خندا ووايم

پر ماد تېرې زندگی چې څوک له ما وپوښتي
په وچه پروت ژوندی ما هی فرص کړه؛ کوتا ووايم

راکې اېمان ته مې چې فام شي؛ بدبختی غرو لاندې
خوش بخت ترین انسان ځان ته د دنیا ووايم

چې په اېرگین سر مو خبښ نکړم؛ پرېږدی سپیان مې و خوري
د انبوخاک ځوانانو پوه شولئ؛ که بيا ووايم

محمدنعیم وردگ

غزل

ای هی فنکار به دې دمرگ په خوب ویده وی یوه ورځ
غزله ته به ئې، دلوی واړه به خوله وی یوه ورځ

د بې آزاره او ملنگې زندگۍ په یاد ئې
رنگ به دلمر په کلي خړ غمجن سپېره وی یوه ورځ

خلک دې وائي ولاړل ورک شول؛ نه؛ ما خوب لیدلی
سوپر طاقت دتول جهان به پښتانه وی یوه ورځ

چې دملاماتي اقتصاد دوس ورمپړ ته گورم
واړه آثار به مې ناچاپ راپسې وراسته وی یوه ورځ

څه ته او خدای لاس دې مینځلي که لا طمعه لرې
نعیمه څه فکر کړې؟ ستا به هم واده وی یوه ورځ

محمدنعیم وردگ

غزل

پرپرده؛ تول ژوند مې هم سفر بڼه دی
زه دغم مخ؛ غم مې استر بڼه دی

د خان صفت نکړم؛ خو گوره؛ اې
تر خپتور مپره ډنگر بڼه دی

اسرافیل جانه دیو بل تر قتل
شپېلی دې پوه کړه؛ عام محشر بڼه دی

وروره گل پوش کړه؛ چې ناوکه راوړو
پردي، ایلکس نه خپل ټپکتر بڼه دی

ورک شه په شاتو کې ترخه نه وی
پښتون که کوز دی، او که بر بڼه دی

خوب مې لېدو جوړه په تخت ناست وو
چا وېل سپوږمۍ چا وېل لمر بڼه دی

ترې مریا جوړ شي، تل څوک نه رنځوي
نعیمه؛ مات زړه نه؛ مات سر بڼه دی

محمدنعیم وردگ

غزل

ولې دې کم کړم له هر چا نصيبه
څه مې خطا وه څه گنا نصيبه

د غمو غرونه دې په سر را بار کړل
په ماشوم توب دې کړم بودا نصيبه

د مرگ او ژوند تر منځ دې وتړلم
حيران حيران گورم هر خوا نصيبه

څنگه دې يو له بل نه ورک کړو گوره
زه له آشنا؛ آشنا له ما نصيبه

ما خو آسمان ته دتلو هوډ لرلو
تا په کوهي کې کړم خطا نصيبه

داسې دوښمن هم پر دوښمن نه کوي
څه چې نعيم سره وکړل تا نصيبه
محمدنعيم وردگ

غزل

خدای مهربان دی؛ هر لاره کبی به دام نه وی
ببری دبخت به می عمری خای په خای جام نه وی

ستانه د تلو هر کدم می واتنونه فرض کره
ستا په طرف می کپلومتر لاره گام نه وی

یک طرفه می بی شپین پلار سره هم نه منم
بل مقابل چی نزاکت او احترام نه وی

مریخه ولیکه ملی وحدت دوران په یاد کبی
هېخ تری کم هم نه دی؛ که زیات تر قتلې عام نه وی

خوک سنگ وپشتونکی روانیان؛ خوک خنخیریان کرل وخت
(نعیم) غزل لیکي په زور الهام ملهام نه وی

محمدنعیم وردگ

غزل

درنه تېر نه یم په دعاگانو دې نگاره غوارم
پلار دې کافر شو اوس دې راساً له باداره غوارم

نور دې دگل په باد خدایّ مه وهه، فقط او فقط
په ما پسې دې لکه زه، تا پسې بېماره غوارم

زما وطن اخبستی اور دې هم خاموش شي او یا
اسمان پرپوتی پرې دنیا واړه انگاره غوارم

مورې سرو سپینو پسې مه گرځه، خبره واوره
صرف مسلمانان؛ باشرفه، پدر داره غوارم

(نعیمه) خدایّ شته د دنیا په نعمتونو کې اوس
اول، اول سوله وطن کې برقراره غوارم

محمدنعیم وردگ

غزل

خه رنگه گران چي دي پر ما ياران
داسي به نه وي گران پر چا ياران

پرې افتخار کوم الحمد لله
الله ج را کړي با وفا ياران

خدایه خوشحاله او آرام ئې لري
دي مې چې هر ځای په دونيا ياران

تر ورنو زيات که نه وي کم هم نه وي
په دغه شرط چې وي رښتيا ياران

ما پيدا کړي قيمتي قيمتي
ټول لکه لعل لکه طلا ياران

نعيمه گل گل ځوان چې هر ځای وينې
هغه دې ټول دي د لالا ياران

محمدنعيم وردگ

غزل

بڼه خاطره دې پر ياد نه راځي چې ووايمه
شکر چې تېر شوې ژونده نور درته څه نه وایمه

تا سم د لاسه کانی واخېستو کنځلې کوې
لږ غور خو نیسه چې بد وایم که بڼه وایمه

که مسلمان وي نو هتماً وائي مبارکه دې شه
د نجلۍ پلار ته پاک سپا نن حال د زړه وایمه

څوک غنمرگ څوک وائي زیر څوک وائي سپین یار بڼه وي
چې وفا ولري تک تور دې وي دا زه وایمه

هر څه مې هیر شي ستا پر مخ کې د گونګي په څېر شم
ستا په غایب کې وایم نن به خامخا درته یو څه وایمه

ویل یې ډیر خوند را کوي زه چې ډوډۍ پخوم
نعیمه تل د ستا غزل په تناره وایمه

محمدنعیم وردگ

غزل

توره تياره وه نه چراغ وو نه سپورمی وه بېگه
وړی ويده شوم نه اوبه وې نه ډوډی وه بېگه

سورخي پوډرې يې وهلې وې انا مې بنيم
پاکه صفا خورلس کلنه شهزادگی وه بېگه

پښتانه بيا يو شول ډيوريند پوله يې وړانه کرله
خوب مې ليدو له وېرې تبه د نړۍ وه بېگه

سپي يې را وشکيرو تمامه شپه مې مندې کرې
خدايزده چې ولې د کافر لور ليونۍ وه بېگه

دغم ډالر پسې يې خان د خناور په خير کرو
دې سړي ډيره بڼه گيره او پگری وه بېگه

نعيمه ياد کې دې په نيمه شپه تر دره راغلم
چا راليکلې دا جمله په دروازگی وه بېگه

محمد نعيم وردگ

غزل

پرون راغلام سببا مې جنازه ده
زندگي دې دونيا هم درامه ده

يو خاصيت مې انساني درکې درک نکر
نور مې ستاله يارانې څخه توبه ده

دا زه نه وایم هاشم لوگری وائي
چې پتلون ئې وو په تن کې پاحشه ده

يو د بل سپکې ته ناست دي په خپل منځ کې
فعلاً کلي نه د بنار زندگي بڼه ده

يهودي جازونه بيا ډير سرگردان دي
فکر کرم ملا امام باندي چاپه ده

په جرئت وایم د ټول جهان په سطحه
پښتنه پېغله په پېغلو کې ښايسته ده

جمعه گي به نور دایم راځو نعيمه
دا وردگ خو په خدای سم جنت خانه ده

محمدنعيم "ورورک"

تولقافيزه غزل

پوره د هر افغان آرمان کړې ربه
د امن کور افغانستان کړې ربه

راته بښايسته يې تر جهان کړې ربه
دښتې ډاگونه سره گلان کړې ربه

په اتفاق ټول افغانان کړې ربه
جنگو جدل پکې پايان کړې ربه

سپک او سپېره يې دوښمنان کړې ربه
له افغانانو يې قربان کړې ربه

ښه باسواده مو هر ځوان کړې ربه
سياست مدار يې د جهان کړې ربه

ټول ماشومان مو مکتبپان کړې ربه
څوک انجينر څوک موليان کړې ربه

په خدا شنه ټول افغانان کړې ربه
قبوله دعا دنعيم جان کړې ربه

محمدنعيم وردگ

غزل

لکه د بنار په څلور لاري کې منار ولاړ يم
خلک نيم هسې ځي نيم داسې زه کرار ولاړ يم

ستا قتلونه مي خپل شهادت غوره گنم
کاکازو بل مقابل ځکه نه کرم وار ولاړ يم

څلوريزه

څه په هنر دې دمنطق خلاف نخړې وکړې
ظاهراً جوړيم، په باطن مې دې لمبې وکړې

ستا سره وعدې وروسته مې بلې سره اوکې نکره
کني! قسم ده، زبنته ډېرو اشرارې وکړې

محمدنعيم وردگ

ڄلوريزه

مڙ شوپي په بٺڪلو پسي گمرا زرگيه
زمابي شرمه، بي حيا زرگيه

ٽول ڙوند کش گير کي تپر شو جوڙ رانغلو
تا کوني نه ڪرم، ماما زرگيه

محمدنعيم وردگ

څلوريزه

څه رنگه گران چې دي پر ما ياران
دومره به نه وي گران په چا ياران

نعيمه گل گل ځوان چې هر ځای وينې
هغه دې ټول دي د لالا ياران

څلوريزه

څه ته او خدای ادبي اور دې پرې مړ کېږي کنه؟
تاپسې ماته شاعري مې دې خوشېږي کنه؟

تر دېواله يې سر راجک کړ د رښخند په شکل
وېلې نعيمه سپينې خولې ته دې زړه کېږي کنه؟
(محمدنعيم وردگ)

څلوريزه

چې شاعر نه وم خپل محل کې مې چا نه پېژندم
شاعري ځار دې شم، دنيا ته دې ور وپېژندم

نعيمه بنار کې پرون پته راته ولگېده
ملي بيراغ غوندي په خدای واړه زاړه پېژندم

خلوریزه

تور زلفی کره شانہ سبا اختر دی
په خندا خندا راحه سبا اختر دی

زه به ولیکم تندي باندي دستا نوم
ته نعیم پری ولیکه سبا اختر دی

تور تم کده ترلی روانپری انشاءالله
دسولی دپوه لپری رنا کپری انشاءالله

یو بل نه به په مینه غپری تاو کرو نعیم جانه
مور دوی؛ دوی به له مور نه؛ نه وپرپری انشاءالله

محمدنعیم وردک

محمدنعيم

انبو خاك جانه تر نامه دې قربان
پورې راوړې لوى واړه دې قربان

سايسته غرونه، سيند، شينكي باغونه
كاني بوټي يعني هر څه دې قربان

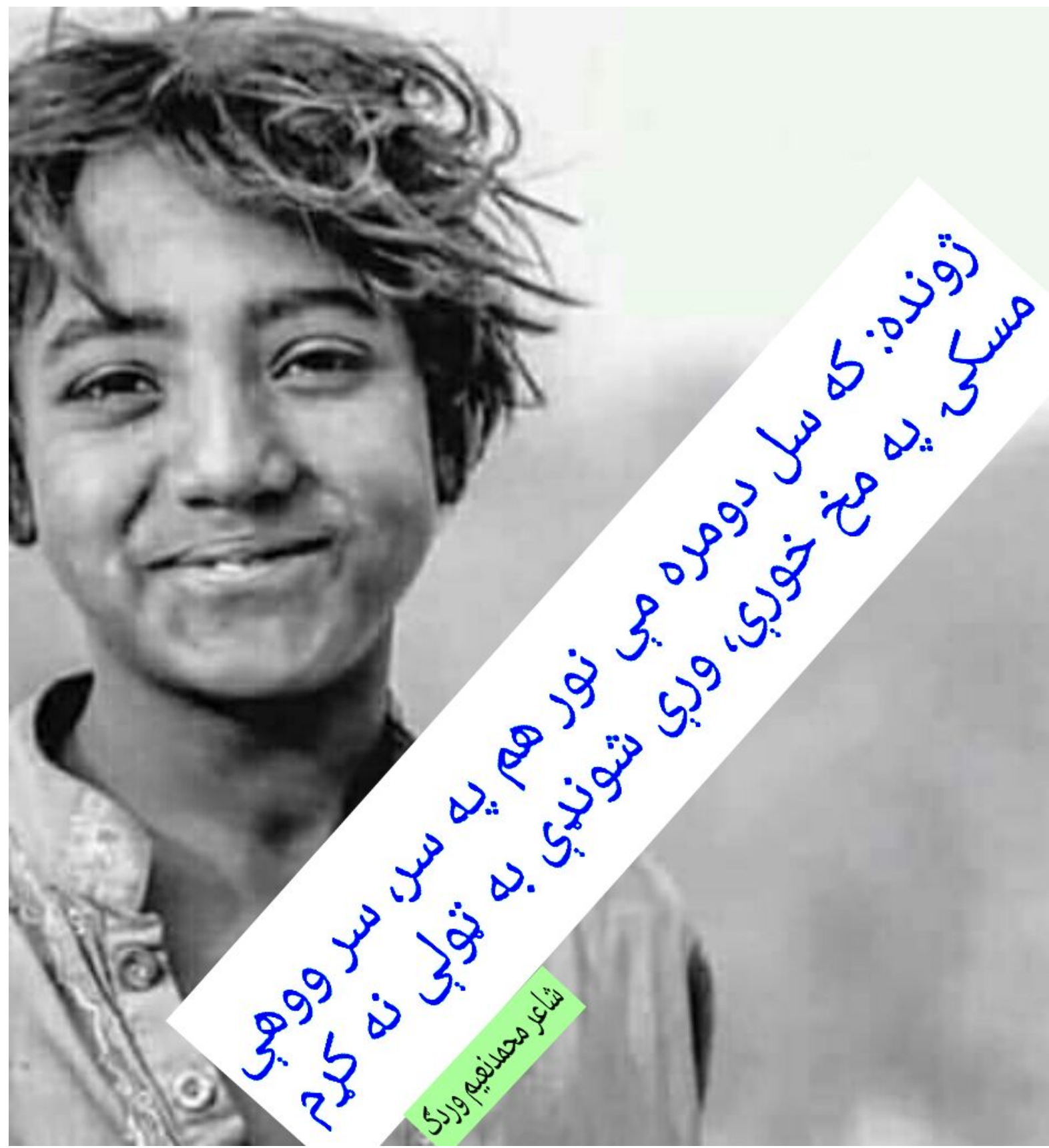
{{زما کلی}}

راشه کې گورې دونيایي جنت دي
گپ مې و نکر خدای راستي جنت دي

نعیمه یو ځل انبوخاک ووینه
خپله بیا وایي واقعي جنت دي

محمدنعیم وردگ

توندہ کہ سکل دومہ مہ نور ہم پہ سہ سہ و وہی
مسکی پہ مٹخ خوری، وری شونہی بہ توی نہ کلم

شاعر محمد نعیم وارثی

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**